

УРЕЂУЈЕ З. Ј. ЈОВАНОВИЋ.

ГОДИНА ПРВА

Издаје ШТАМПАРИЈА А. ПЛАЈЕВИЋА

ГЛАВНИ САРАДНИК:
А Б У К А З Е М.

У НОВОМЕ САДУ
10. АВГУСТА 1878.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

РАДУЈМО СЕ!

(НА ДАН КАД СЕ ПРОГЛАШУЈЕ НЕЗАВИСНОСТ СРБИЈЕ).

Свечан данак, — лакше нам се дише, —
Као да се стигала олуја.

Данас лети кроз све српске груди
Електрична струја.

Дивна струја, што срца осваја, —
Дивна струја, што даљине спаја,

Данас вила са Србије спира
Црну сенку вековних синџира

Па јој пева песмом је огрева
Мелем-песму старих наших снова:

„Српска мајко, ниси више туђа,
Сад си своја и својих синова!“

Ова песма плаћена је скупо.
Драг си нама ти крвави цвете.

А ми ти се данас радујемо, —
Радујемо, као мало дете!

*

Кад сирома стече себи дома,
Својег дома, тад није сирома.

Одумину боли, што га тиште,
Поуздање ниче му у грудма

Кад сме рећи за своје огњиште:
То је моје пред богом и људма! —

Своја њива, своји виногради,
У свом врту, ту се своје сади.

Туђе руке жетву му не ломе
Што посејеш себи је и своје.

Са две речи будућност се ствара,

Те су речи: немам господара!
После мука и векова бојни,
Браћо наша, сад сте самосвојни.
То нам наше радовање буди,
Радујемо с' као зрели људи.

*

Где врлина под туђином дрема
Онде гвезда за слободу нема.
То је гвездо данас савијено,
За њ је море крви проливано,
Море крви српских мученика —
То је гвездо данас наша дика.
Данас нови подижу нас снова,
Душа лети најсветијој мети,
Дух се слади с ојачали нади,
Новом моћи нога ће да крочи;
Новом добу надати се смемо,
А што смемо томе с' радујемо, —
Радујемо с' као јато тића
Коме нема без слободе жића.

*

А облаци што се и сад муте . . .
(Ох те бриге нек бар данас ћуте!)
Уздисаји . . . (то нек се претаји!)
А те сумње . . . (нек данас не слуте!)
. . . То је наше одкако се знамо,
На то каде и сутра имамо, —
А данаске радујмо се само!

Метеорник.

Седио сам тихо, на морској обали;
Гледао сам море и свијет остали,
На један пут нешто, — о чудо чудеса!
Са великим шумом паде из небеса.
Приђем ближе, гледам, великачка стена:
Јоште беше врућа, кора к'о сливена.
Зачуђен к'о игда, ја поред ње седнем,
— Одкуд тако дође? — нехотице рекнем.
А сна ми на то, као досад ником,
Говорити стаде каменим језиком:
„А ти одкуд дође, и куд ћеш одавде?
Одкуд сунце, звезде? — јадан, ко то знаде!
Одкуда је живот, и зелено биље?
Одкуда је ветар, и ледено иње?
Одкуд море ово? одкуд ове стене?
Знаш ти што год о том, када питаш мене?“
— Ти си далек путник; — „шта је то даљина?“
— С висине си пао; — „шта је то висина?“
— Летио си дуго кроз шупљине ове. —
„Где је та шупљина? дуго? — шта се зове?“
— Ти си био горе, на шта има тамо?
Знаду л' што год више, него што ми знамо? —
„Прош'о сам крај сунца и кроз звезде оне;
Свуд слушају једне и исте законе.“
— Има л' горе смрти, која све свршава? —
„Почетак, свршетак, шта то означава!“
— Ову земљу бог је само људма дао. —
„Ах, на какву глупу планету сам пао!
Има л' горе људи, да л' о нама знају? —
„Где год има људи, те звезде несјају.“
— Јеси л' близу био до небесног раја? —
„Ко ће с тобом зборит', глупаче без краја!“
Па онда занеми ова тварка јадна;
Ја је дарну руком, беше сасвим ладна.
Милостив си горе, оче свих отаца!
Па зашто се небо са камењем баца?
Та пошљи нам ово, што јадни требамо;
А камења доста на земљи имамо.
Пошаљи нам свести у сунчаном зраку,
Да већ не лутамо по овоме мраку.
Ил, и ово мало узми нам из главе;
Та што ће нам жижак без светлости праве?
У свем овом створу, човек је једини,
Који те признаје у тој величини.
Он ти с' цигли моли, и славу ти диже;
Па од малог мрва не стоји ти ближе.
Дао си нам живот и надежду у те;
Па нам и тај живот бројиш на минуте;
Дао си нам срце и с њим жеља триста;
Највише што знамо, то је: да смо ништа.

Љ. П. Ненадовић.

Једукалички роб.

(Од М. Јокаји-а.)

(Продужење.)

У то време је био Кара Мустафа великим везиром
отоманске државе. А ова је била онда така сила, да се

са три велесиле могла у један мах у коштац ухватити.
Од оти је једна била Русија.

На руском престолу седео је цар Федор, који је сво-
јим освајањем почео образовати руску државу. Бистра ока
везир слутио је, да га овај усов (лавина) може затрпати,
зато је хтео да доскочи томе.

Онда су још козачке равнице стојале између два дива
која су се борила о владавину светом. Свако се могао њих
бојати, свако је могао на њих рачунати.

Беаху савезници час против Пољака час против Ту-
рака; а најрадије савезници Пољака и Турака против Ру-
сије. Пољаци и Турци само су им ране задавали а Козак
се не боји рана; али Рус им је ланце спремао, а то је
једино железно, које боли. То беху слободни људи, самосвоји
у равницама својим. Али дође време па изгубише и сло-
боду и самовладу своју, а узрок томе беху два лепа женска ока

Два сјајна ока Цитбарина одмамише њиховог погла-
вара. Дороженка у Москву, и ту га почеше мекшати вла-
дике и архимандрити. Дороженка су звали и „гвозденим
човеком“. А то је и био: гвоздена му беше и мишица и срце.
— Па како се растопи и то гвозђе у жару женских очију!
— Како захрђа и то гвозђе од женских пољубаца.

Дороженка наведоше те је о руском новцу од лепе
козачке вароши Церина направио читав град, утврдио га
око пима, које је Дњепар својом водом снабдевао. Кад
је то готово било, у зимње доба заповеди Козацима
да све младо женскиње и децу потоваре на сонице па да
их отирате преко Дњепра у руску земљу, а марву је пре-
терао преко леда, и тако остадоше празна села и стање;
а најлепшу жену и друго благо и драгоцености довез'о је
у Церин, — па онда заповеди осамљеној војсци да поседне
коње, и тако их преведе у табор цара Федора.

„Црни“ Мустафа истом онда је дочуо за то веролом-
ство, кад је већ половина козачке земље била празна, не
остаде тамо нико други до само бабе, кљасте и богаљи.

На то је Карамустафа одговорио овако: одузео је не-
верном поглавару камилињу кожу и канчук и рече да ће
он камилињој кожи већ наћи другога кога ће на њу по-
садити, а и канчуку ће наћи другу руку у коју ће је ме-
тути. Има их још доста у козачкој постојбини. Жив је
још син великога Богдана Хмјелницког! Њега ће довести
Козацима. То се име тамо још и сада обожава! Има још
тридесет племена, која се нису повела за Дороженком.
Само ваља Богданов син међу њих да дође, сви ће при-
стати уз њега, — привући ће натраг и оне које је Доро-
женко превео.

Ал где је тај Богданов син?

Та и цар Федор је раслитивао за њега, док му је још
Дороженко непријатељем био. Сад га опет Турци требају.
— Ево већ са две стране хтели су да га начине владарем,
али не знадоше где је? — Толико се разбрало, да је негда
једном допао једикулачка ропства, одатле хтеде да утече,
онда га турише у „руччагу заборавности: ту му је кроз
више година нестало имена, нестало спомена, — па како
сад да га нађу? Јер ако ма којег од отих подземских ро-
бова запиташ овако: „који је ту Богданов син? султан
хоће да му врати бабино му достојање,“ свако ће одго-
ворити: „ја сам тај!“ — а ако запиташ овако: „који вас
је ту Богданов син? Султан хоће да му види главу без
трупа.“ Ниједан не ће казати да је тај.

Телали су бубњем и трумбетом узбунили у Једикули све чауше, стражаре и слуге у свакој авлији, нека се пожури који зна гласа о попу Атанасију, коме је право име Ђорђе Хмјелницки, којег падиша хоће да помилује и да га стави на чело Козацима! Добиће господска бакшиша ко истину каже.

То је допрло и до оних пећи где се лебац пече, ту је била једна робина-слушкиња, она се истаче на рече: Ја знам где је Атанасије: ја сваки дан завирујем у његову рупчагу. Знаш вам и то казати по чему га можете познати. Врх лева плећа има жиг; коња у трку. То нико други не зна, само ја: ходите за мном!“

Закопани роб још једнако је сневао о кућици у ораховом хладу, о дрвеној црквици поред потока (сад већ само о томе), кад наједаред просу се светлост буктиња кроз прозорац на вратима његове рупчаге, и зазвекеташе тешки локоти. Врата се отворише а светлост засени очи забрављеном робу, он не види ко га грли, ко му скида окове? Само по пољупци и по јецању јој познаде, да је то његова Јеленка, коју је ваљда сам бог послао да га извуче са дна гроба; његова одгнана, презрена љуба, од које боље жене нема на овоме, нити бољег анђела на ономе свету.

Блажен ли ти сада беше попа Атанасије! — Је-ли драга, је-ли једина моја; говорио је он избавитељци својој — Сад ћеш ме собом повести у нашу малу кућицу, к нашим пчелама зујкама, па ћу тамо бити попа, који сам звони у својој дрвеној црквици, и који на мазги јаша.

Пред рупчагом чекали су босог роба падишини исланици, чекали су га са стајаћим кафтаном, са владарским калпаком, са канчуком од струве. Кад су нашли жиг на врх лева му плећа, онда сви надоше пред њим на лице, пољубише му ноге и рекоше му: „Селам алејким, господару.“

Робове очи нису виделе ту велику господу, ни ту помну од велике светлости; само врхови прстију му познадоше оно храваво лице, кад су га нежно гладити почели; то мило драго лице.....

VII.

Испунише му се дакле сви снови. Све грозничаве слике сада већ преболелих дана и ноћи. — Ту је био оседлан хат који нестрпељиво хрже за бојем, ту је била особна гарда у оклонима, од којих отскачу и ђулад и стреле; ту је била војска од разне врсте, која пролази кроз гору, кроз долу као каква оријашка змија (на леђима јој блистају се челичне бодље), а куд јој заповедник претом укаже, онамо се крене то бескрајно чудовиште, па онда, иде, иде, све догод јој се не каже: „стој!“ Дођоше већ пред њега снебивајући се кнезови носећи пуне вреће злата на грбачама својим, а док су злато пред ноге му просинали, молили су ту милост, да се са њихових леђа поине на коња свога. Имао је већ и двор, који је блистао од сребра и злата, и у њему неброј раскаланих гостију. Било је ту већ и такве части, кад се ручак почео у јутру а вечера се свршила тек трећег јутра, а вина није никад понестало, а жеђ није никад рекла: „е сад је доста!“

Али све је то верно поделио са својом добром Јеленком. Облачио ју је у злато и свилу, косу јој је кроз бисер плео; при обеду посадио би је поред себе у горњем челу сам би јој наздрављао, и увек је то бивала прва наздравница. Без ње није ишао никуд, и кад је јахао кроз своје чете, поред њега је била добра Јеленка, јахајући на белом коњу

као и друге владарке. Што је Јеленка замолила то је било њему заповест. Ах та њена молба и на небу се слуша, а како би је могао одбити смртан човек? Њу је питао за савет, а по томе се и владао. Па није се никада ни покајао за то. Кад је стигао у варош својих предака, светина га је дочекала звонећи у сва звона, руже су бацане пред његове ноге, а ружичном водом прскана му је глава, — све онако као што је он то сневао; и онда му је први посао био да у славу своје Јеленке почне зидати цркву, лепшу од ма које дојакошње цркве.

Приближило се већ да му се испуни и онај сан, који је био највеличнији и најстрашнији од свију других му снова, сан бојева и битала. У долини поред реке Тира састале се две велике војске, Карамустафина, и војска цара Тодора под вођем Рамадановским. Обе војске бројаху четврт милиона војника. Више од тисућ убојних аждаја, — топова, који се на точкови вуку. То је био урнебес, кад ове почеше једно на друго лајати, сипајући огањ из уста. Тако је он то сневао више пута, тај трус, ту грмљаву, којом човек управља. Баш тако виђао је како му чете непријатељи гоне и разбијају. И сам је летио на своме бесном хату косивши оберучке живе класове и обарајући руковети од покошених непријатељских лешина.

Није му требало оклопа. Оклоп је носила за њим његова добра Јеленка; она је за њим свуда назорце јахала па кад би се он уморио, сустао, она би га напојила из сребрне чутуре, а зној би му са чела отирала својим тананим појасом.

Бој је трајао до мркла мрака, обема странама долазила је све нова и нова помоћ, и онда се намери Ђорђе Хмјелницки владар на свога равнодостојног противника, на гвозденог Дороженка. И овај је био владар истих Козака, којих је и он. Два цара пустили су ова два владара једног на другог, као што се у амфитеатру пуштају једнонадруго два једнорога.

И Ђорђе је видео како му непобедни гвоздени витези падају један за другог од замашних удараца Дороженкових. Не, њихова је само љуска била гвоздена, али Дороженко је био сав од гвозђа, и мишица му и срце му! Он је на ланцу њихао грдно неко копље. Испод ланца на копљу била је гвоздена лопта, да буде још теже. Па куд се то копље залетило продирало је кроз најдебље оклопе, човек му није могао одолети: — а Дороженко би тргнуо за ланац, па би копље опет било у његовој руци.

Један за другим падаху Ђорђеове делије, ни најјачи јунаци не могаху пахудити гвозденом човеку, који је навалио на њих баш као сама смрт. Ђорђе је сав претрнуо, кад је видео овога дива е му се приближава. И на овом је био исти така крунолики шлем, као и на њему. Добро је знао да се ове две круне сада морају сударити, и да ће се од тога судара смрскати његова и круна и глава. Не смеде ни мача подигнути да се одбрани. — А тај страшни гвоздени човек већ је подигао десницу замахујући тешким својим копљем, у тај ма врисну, па дојезди на белом коњу његова драга, добра жена, верна му Јеленка, па подмету сребрни штит заклањајући главу своје мужу.

Шта би био тај сребрни штит за Дороженково копље! пробио би га као да је од моловане артије! Али што није могао копљем пробити то беху груди ове слабачке жене

Она је и собом стала пред свога мужа, а душман не мога ударити смртна ударца на ову белу слику. Колебао се са подигнутом руком, — ал ту прилику уварда један Ђорђе пешак, напери пушку на Дороженка, баш под пазухо, тамо где не допире панцир. — одаде и згоди, а див се стропошта мртав на земљу.

„Слава владару Ђорђу Хмјелницком!“ Кликну војска кад је то видела.

„Слава богу, а хвала мојој верној Јеленки!“ промуца Ђорђе смерно и побожно.

Дороженкова смрт решила је цео војни поход; његови Козаци пређоше на Ђорђеву страну, и тиме сломи се једно крило цареве војске, другим крилом журио се да умакне ојачаној сили турској.

Име Ђорђа Хмјелницког проносило се по целој победној војсци, али се није заборавило ни име верне му Јеленке, јер бог још није створио срца храбрија, срца које би силније знало љубити, него што беше њено.

(Продужиће се.)

Х м!

Хм! Шта-ли је то, што сваки мрзи бабе,

А за цуре прескаче тарабе? — Е де, де.

Хм! Што-л то свако богатше псује

А пред њима ни жив се не чује? — Е де, де.

Хм! Што-л то јадник увек другог жали

А хвалисав другога не хвали? — Е де, де.

Хм! Што-л то брбљов увек другог ћутка,

А помодар другог зове „лутка“? — Е де, де.

Хм! што-л то свако све другога гледа,

А себека погледати не да? — Е де, де.

Хм! Што-л то хрђа о свом злу не снева

Већем само другога исмева? — Е де, де.

Хм! Што леђивац неће ништ' да пише

Само воли друге да критише? — Е де, де.

Хм! Што-л се момци на белило љуте,

Ожене-л се, а они ућуте? — Е де, де.

Хм! Што-л то свака невестица плаче

Али ипак са кола не скаче? — Е де, де.

Хм! Што-л то попа све нас постом нука

А сам петком сланине вршћука? — Е де, де.

Хм! Што-л сваки кој' се на министре љути

На њиној се столици одљути? — Е де, де.

Хм! Што-л то мене тако сврбе леђа

Па ми перо хоће и да вређа? — Е де, де.

В. М. Јовановић.

Мајчин рачунџија.

— Но дакле, Пајо, кажи ми, колико је било у прошлој школској години месеци.

— Десет.

— Добро. А сад ми прорачунај колико је било у ти 10 месеци дана и сати, — али не то је лако, него колико је било секунда у то 10 месеци.

— Пет.

— Како си то прорачунао!

— Па ето тако стоји у мојој сведоци.

П и т а њ а.

1. Које је село плесиво од новаца? *)
2. Која црквено-народна кућа има црна чина, па се опет зове бела?
3. Ко је наш српски Тел?
4. Који рак не живи у води већ је вода у њему.
5. Какову нумеру желе Талијани да извуку на лутрији?
6. Какав тал траже опет Талијани?
7. Чију су меницу исплатили Срби Турцима.
8. Шта су за њу дали а уједно то исто и задржали?
9. Који миш носи лађе?
10. Каквом се граду радују Карловчани?
11. Какву лулу мрзе дуваницје?
12. Ко је иско вина?
13. Какав би пазар по Србију био сада најпробитачнији?
14. Коју тицу Срби не могуше уловити?
15. Каква багатела Србији бригу задаје?
16. Од какове се тице кија?
17. Које село неће никад нарастити?
18. Које село лаје?
19. Које село има с обе стране свога имена по једно острво? два конјунктива и с обе стране по један пакао?
20. Какав је дар био за Црногорце најлепши?
21. Кад ће Грци поднети Турцима рачун?
22. Који је дин калуђерима мио?
23. Коју Ану сви Црногорци воле?
24. Камо „спјеше“ калуђери?
25. Што се тицама може одсећи а човеку не може?

Беочинац.

- *) Одговори. 1. Буђановци. — 2. Беочин. — 3. Тител. — 4. Јарак. 5. Тријест (Трст). 6. Тре(н)тина. 7. Каменица (Синђелићева). — 8. Лесковац. — 9. Тамип. — 10. Винограду. — 11. Пилулу. — 12. Ковинац (јер је из Ковина). — 13. Нови Пазар. 14. Сеницу. — 15. Ситница (река). — 16. Од бурмутице. — 17. Беба. — 18. Кер. — 19. Ада. — 20. — Скадар. — 21. Кад добију Крету. — 22. Бездин. — 23. Бојану. — 24. Шишатовцу. — 25. Крило.

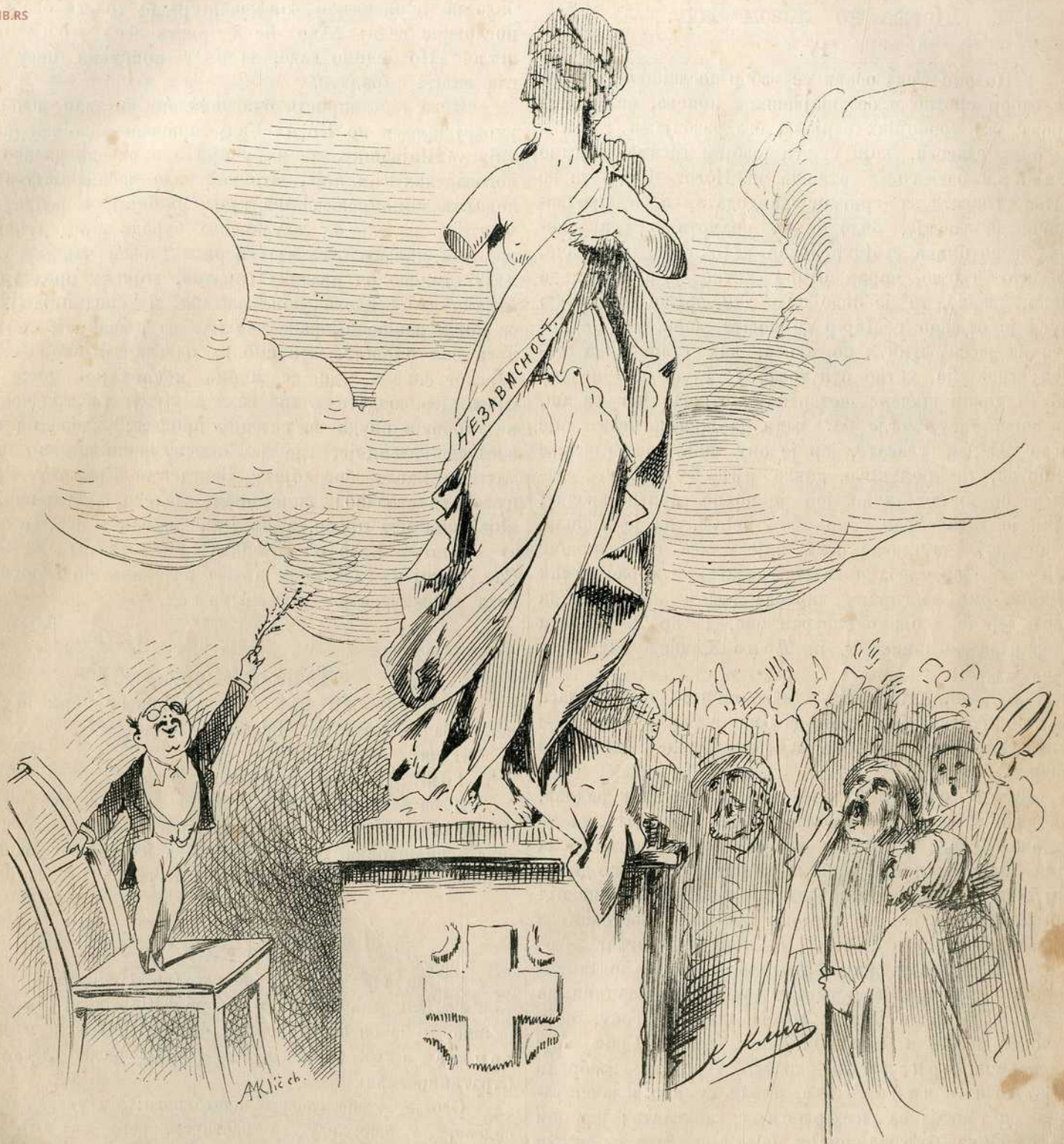
Дивна-ли си...

Дивна-ли си, селе мила,
Дивна-ли си, нежни створе;
Умиљата, блага, чила,
Као вила у сред горе.

Лице ти је цветањ мајски;
Душа ти је пуна дара;
Очи су ти мелем рајски;
Срце ти је пуно чара.

За те чари обилате
Ко сад мари, ко-ли хаје!...
Младожене веле за те:
„Није мила — сирота је!“

Н. Малешев.ић.

СТАРМАЛИ. О лепа девојко, да красна-ли си! Ко те не бих заволео! И дух слободе бацио је око на тебе. Он ме шиље да му будем проводација. Буди му дакле вереница, — та то је сјајна партија.

НЕЗАВИСНОСТ. Драги мој проводацијо, радо бих ја то учинила, али —

СТАРМАЛИ. Шта али? — какво али?

НЕЗАВИСНОСТ. Али — ето видиш да ми је десна рука засад ОКУПИРАТА.

СТАРМАЛИ. (Снужден силази са столице). *)

*) Мени паде лепа мисао на памет. А како би било да му пружи за сада ма и леву руку. А можда би се такав делија задовољио и са самим себом.

Шетња по Новом Саду.

IV.

У Новоме Саду обави се избор посланика за угарски сабор сретно и без шајкашких попова, без солгабировова, без тробојних барјака, без разбијања глава и без оних гласова, који су са својим госама заједно „хитним послом“ отишли из Новог Сада, те не могоше гласати за српског кандидата, а за противничког да гласају, било би их срамота од савременика и потомака својих. Један је од тих негласача, као што чујемо, морао отићи хитно у виноград да плаши чворке, те је онде цели дан вртио чегртаљку; други је отишао у Мајур да кошта вина, јер ће морати на јесен купити по акова, кад стане сина женити; трећи је хитно отпутовао у Футог на печену рибу и добар шилер; четврти је отишао на салаш, јер коњи нису могли без њега да врше; пети није могао тај дан гласати, јер је ону ноћ пред гласање лумновао, те промукнуо, дакле изгубио глас; шести је остао код куће, јер је морао садити квочку; седми је кидао траву „хоћу — нећу“, па је изишло, да не треба да гласа; осми није гласа свог никоме хтео дати, јер треба и њему; девети је морао отићи у каћки рит, да прави карабе; десети није хтео да гласа, јер је и онако сигуран био, да ће Т. Ж. бити изабран за посланика (т. ј. Тона Хаџић или Теодор Жирш).

Ти људи, што нису хтели никоме свога гласа дати, имају сад бар свој добар глас у народу и благосиљаће их потомци, а савременици славити и хвалити.

Други српски бирачи још су свесније радили, они дадоше свој глас противничком кандидату, а не хтедоше Тони Хаџићу, а то све из љубави према Тони лично, и према Србима уопште. Они врло добро знају, да је Тона Хаџић нуждан у „Матици српској“ као кора хлеба, те не хтедоше избором, његовим за посланика, да га отстрањују од тога просветног завода; осим тога они знају врло добро, да је посланички посао скопчан са путним и другим штрапаџицама, да ту има сечатуре и једа, а то све није за Тону, који је човек нежан и благ. Они пак бирачи, Срби које су грађани српски пре кратког времена изабрали за варошке чиновнике, имали су још и јачег узрока, да гласају за несрпског кандидата: јер они су Несрбима благодарношћу обвезани, што су и они за њих били, да добију званија; истина, Несрби су у мањини били, па не би ни могли друкчије чинити, али је тек лепо од њих и треба им бити благодаран. А после шест година, кад дође нова рештаурација, Срби ће опет за њих гласати, јер Срби нису злопамтила.

Што се тиче других избора, најинтересантнији је шајкашки. Шајкашки батаљон почео се сад сасвим батаљити одкако су онде бирократе, и то солгабирократе овладале. Али не дао им бог области. Српска свест у белој кошуљи и сиромашном гуњцу, најдјачала је и расточила мрак у црној мантији и црвеном појасу. Шајкашки попови су посвирали, ал' су морали свирале и за појас заденути. Кажу да их је

било на Ђурђевачкој конференцији до триста особа, а пословица вели: „Ако ће и триста без попа ништа!“ Но видимо сада, да ни с поповима нису могли ништа изградити.

Нека нам опрости благонаклони читалац, што смо у овој шетњи по Новом Саду правили мало ландпартију у Шајкашку, те их уморили и одвели далеко од новосадских симџија, што кад ваде лебац из фуруне допато мимопролазећима главе разбијају и ребра намештају; далеко од катранских буради пред дућанима, што пролазећима „штуцерима“ беле чакшире каљају; далеко од празних сандука, који су пред трговинама као градови понаместани на сред пијаце, те се коњи плаше и краве кад иду из поља разбегавају, нека нам опросте, што смо их одвели далеко од лебарског сокака где се мирно и спокојно може да спава, јер солдати у три сахата ујутру са тридесет и пет добоша онуда на екзецир пролазе; далеко од новосадске агенције, где је таква прашина као оно хлумска магла због које је Бенедек на Краљевом Грацу онако страдао; напоследку, далеко од вароши, у којој има пет цркви, а ни једне предње и т. д.

Али ми ћемо се други пут опет вратити у Нов Сад, у којем сада осим друге беде има још и нов беда и сечатуре — „Стармали“.

Аб.

Теша и Неша.

Теша. Је ли л' читао Нешо у „Јавору“ разлику из међу „Бачке банке“ и „Морицове кафане“?

Неша. Јесам.

Теша. Па како ти се допада?

Неша. Врло добро; ал' још боље ми се допада човекољубље Морицово, што видим како хоће да даде прилику акционарима „бачке банке“, да на његовој „банци“ надокнаде оно, што су кад покојне „Бачке банке“ изгубили

Ј. Г.

Пастир.

У „Застави“ читамо ономад (бр. 125.) како је поп Кортеш Исаковић приликом избора у Шајкашкој рекао бирачима, да је он пастир и да „овце треба за пастиром да иду“. (Notabene, да с њим заједно гласају за Стратимировића).

Ово је за нас сасвим нешто ново: Ми никад нисмо видели, да овци иду за пастиром, него пастир иде за овцима, а онај, што за њим овци иду, зове се друкчије.

Ђ. С.

Живео!

Један наглув странац дотрчи ономад као без душе на новосадску полицију и приповеди онде, како је он овај час срео на пијаци гомиле људи, где весело усклику: „Живео Хаџи Лоја!“ А то је издајнички таквом човеку клицати „живео“.

Полиција се таки пожури, да види шта је.

Наш наглуви странац није добро чуо. Гомила света бежаху бирачи и после избора клицаху: „Живео Хаџић Тона!“

Аб.

Из „Црвене књиге“.

3.

Ко ће од сад краве чувати? — Умрло кравар у селу. Жена је кукала и запева. Вратив се с гробља кући нарицала је над сваком ствари, која је покојничкова била. Наиђе на посетку за врати на буцу говедарову, те се плесне рукама и стаде запевати: „Ајао, буцо, ко ће од сад краве чувати!?”

4.

Зашто је турска сабља крива? запита један пријатељ другог. Овај је дуго мислио, ал није могао баш прави узрок да погоди. Најпосле ће му онај разрешити заговетку: „Та човече божиј, за то, јер су корице криве, пак да је сабља права, не би могла ући.

5.

Нарастао је. — Имала жена малог малечког мужа, па је све молила бога, да јој порасте. Дуго се она тако молила богу, кад ал' једне ноћи повиче муж: „Жено, устај пали свећу, ево бог ти је услишао молбу — нарастао сам, јер осећам да ми је кревет кратак: упрло сам главом у даску, а и ноге су ми управо до даске.“ Жена скочи радосно и запали свећу: а оно муж се у сну преврнуо, те лежи попреко у кревету.

6.

★ Јеси видио!! — После жабаљског вашара састане се комшија са комшијом пред кућом. „Богме Совро, тебе онај Мађар јуче на вашару добро излемо. Ал' није да те је воштио, него све пуца!“ — „Иди збогом — одговори Совра — нисам ја ни био на вашару; параси ти тога дивана, ни видио нисам вашара!“ На то ће комшија продужити: „Ал' кад си ти после отео од њега батину, па стао њега мазати, таки се пружио Мађар колико је дуг, а ти воштац по њему!“ — „Јеси видио!“ избаци Совра поносито нагнувши левим оком.

7.

К'о бачин кајиш. — Дошла прија у варош у дућан да пазари. Ту је и Бача дошао с њом. Било је већ доцкан у јесен, а прија боса, ноге јој од зиме поцрвениле. Запитаће прија трговца: „Имате л' свиле к'о нога (т. ј. црвене) па да се прелива к'о бачин кајиш?“ (а Бача скине кајиш па на тезгу.)

8.

Бољи коњ. — Нудио пријатељ пријатељу свога коња, да некуд отиде. „Е отићу ја пре пешке, него на твојом рђавом коњу“, одговори овај. „Дакле ти си бољи коњ, него мој“, приметиће пријатељ.

9.

Острагуше. Дошао војник рањен кући. Један га пријатељ запита: А бога ти Јово, како је то, да си баш остраг у леђа рањен, а не напред?

— Та знаш, непријатељ је пуцао из острагуше; одговори Јова.

Аб.

Мајсторски план.

И дувар има уши.

И Андрашијева спаваћа соба има своје дуварове.

Уши дуварова Андрашијева спаваће собе чуле су пре месец два дана око поноћи најпре неко немирно премећање, а кад се то утишало, онда су разбирале ове речи:

„Ха, — тако ће бити најбоље! Ја ћу ући у Босну (т. ј. војска ће ући, — а ја ћу остати код куће); кад уђем у Босну или ће ми се противити Срби, или Мухамеданци. Ако ми се успротиве Срби: ја ћу казати, ето то су бунтовници, њи треба уз дувар, а Мухамеданцима треба пустити на полицу. — Али ако се Мухамеданци успротиве, а Срби прекрсте руке и слегну раменима. Шта ћу онда? — Онда ћу казати. Ето, метуо сам вас на пробу, да видим ко је прави пријатељ ове земље. Ко ће устати да је брани. Устали су Мухамеданци. Даклем њихово је право јаче, они нек Србе издајнике и од сад под мојом заштитом тлаче. — Хахаха! — Мудар ли сам ја!“

— — — Ето то су чуле уши дуварова Андрашијева спаваће собе. — То је јамачно Андрашија само у сну говорио и зато нема никакве политичности. Али као бунцање заслужује да га бар Старе мали прибележи.

Исаја.

Гаја и Паја.

Гаја. Даклем у Кулину сретно избор прошао!

Паја. А да како си ти мислио? — Знаш поп Никола када дуне, да се тресе онда дрвље и камење.

Гаја. А јели било што алвалука?

Паја. Да видиш слабо. Нешто мало земчака и по која чашица мученице, — а друго ништа.

Гаја. А јели било што хопацупа на кулинској долини?

Паја. Није ни могло бити, јер је неки несташко пре неки дан п. Велимиру пробушио гајде.

Гаја. А зар је он вештак у гајдама?

Паја, Биртиоз.

Гаја. А јели такав вештак и у типуку.

Паја. То ће знати г. прота.

Гаја. А есу-ли Словаци у избору учествовали?

Паја. Баш ни мрве.

Гаја. А је-ли дуго трајало?

Паја. Све до суне готово.

Гаја. А је-ли ко што зучнуо?

Паја. Чика Штева из Кисача разбарусио се, па је рекао Србима нешто словачки (а Словацима је ваљда хтео што српски рећи, — али Словака није било). Него је п. Пера нешто српски говорио, али нисам разумео, — глас му је био нешто „ајишлогован“, а баш нисам могао до њега ни доћи, јер ми се очи засенише од голема црвена појаса, — горње аљине није имао.

Гаја. А како се свештенство владало?

Паја. Красота. Мирно. Сви ко један. Раме уз раме. Уста им се нису златила, али се блистала.

Гаја. Но, така лака избора још није било! А вајкали се ко?

Паја. Вајка се министар Тиса, што за тај срез и за ту лакоћу није пре знао. *)

*) Дописник нас је молио, да му имена не потпишемо, јер ће га п. Никола „потурчити“ (А у којој је бисловизија то звучи?)

Ћира. Да ми је знати, како разуме жупан Флат слободу избора у Угарској.

Спира. Сасвим природно. Он држи да је и њему слободно бирати сва сретства, да чиновници гласају против свога уверења.

Ћира. У уговору између Аустроугарске и Србије ставља се рок, кад ће Аустроугарска своју (жељезничку) мрежу разапети.

Спира. Ух човече, зар не нађоше какву згоднију реч, него баш мрежа! — А шта вели Србија на то?

Ћира. Па шта може велите! Ћути као риба.

Ћира. Даклем знашли како се сад господа пештанска изговарају, зашто су хтели Матицу српску у Пешту да пренесу?

Спира. Да чујем.

Ћира. То је било, веле, из здравствени разлога.

Спира. А како то?

Ћира. Онда би сви реуматичари имали повода долазити у Пешту, па би се ту купајући и парећи се излечили од реуматизма.

Сведоцба Сапарији.

Подигла се хала, врана,
Чивутарија

А на тога сиротога
На Сапарија.

Како је кривац и себика
Па и својима;

Како не зна, и не уме,
И не појима;

Како с' залуд напред, натраг
Ходећ мучно

(Као да је бенедечке
Школе учио).

Тако с' гуде разне песме
По тој арији.

Ал Стармали другче суди
О Сапарији,
И даће му атестата
Ак' оће ко врата:
Да тај соко сиви
Није томе крив.
Што је наша војска ево
— Освојила Сарајево.

К о к и ц е.

А. Колико је далеко од Дебрецина до Шемница?

Б. Исто толико колико од Шемница до Љоскадина.

Један Мађар предлаже да се у Босни сви градови, села, места и реке крсте мађарским именом. — Хајде нека почне са реком Уном, па ће онда бити Уни-кум.

А. Како зову Турци Аустроугре? Б. Пре су их звали ђаурима. А сада их незову никако, јер сада им и незвани долазе.

Читамо по мађарским новинама, како се неком нашем коњу диже — слава и хвала до неба. Тај се коњ зове «Kincsem» А набрао је ових дана толико лаворике, да би и неком генералу могао који венац уступити.

Један кортеш једи се, што Срби мађарске речи натрашке изговарају. Н. пр. кад се бира посланик, то Срби зову: Избор. А по кортешком лексикону то се зове „bor iz“!

Х- Н. Л.) у Н, родило се прошлог месеца дете без руку и ногу. Кукавче, тај за цело не може бити никада касир. Јер нит може рукама примати, нити ногама утећи.

— Шта мислиш, Јоцо, зашто Мухамеданци не пију вина?

— Ваљда што им коран забрањује.

— Није.

— Него зашто?

— Зато, мој брајко што је крштено. ☉

Х ☉ Судница се отвара, Пера са својом женом улази. Противна странка са својим адвокатом.

Судац Пера, ја сам рекао да свака странка са својим адвокатом дође, а твога адвоката не видим.

Пера. Та ево, господине, моја Фема, за њу ћир Максим вели да вреди 50 адвоката.

Х ☉ — Но деране, шта мислиш, колко литри вина иде у по акова?

— Колко... колко... колико мој чика за сат попије — одговори „деран“ весео, што је погодио.

Н а п у т у.

Глигорије Авакумовић беше од оних људи, који су свагда спавали, чим су сели на кола и ова пошла својим путем. Наравно, да га је на железници санак највећма морио, једнозвучно тандракање и ритмично љубане свело му је очи и пре него је помислио и сам, и једва је дошао к себи, кад му је кондуктор у ухо викнуо, да је стигао до своје штације. Верна му жена молила га је толико пута, да пази на леп предео, на красна села, на разне људе; па да јој онда приповеда шта, кад дође кући. Глигорије обрицаше и обрицаше, али не беше никако у стању, да одржи своју реч, он је оденавао и најдивније пределе.

Једном мораде путовати у Пешту. Жена га замоли опет, да пази на пут и да јој приповеда, а да се осведочи, да није спавао на путу, заштите од њега, да јој донесе списак свих штација до Пеште и колико је одриликe путника ушло и изишло. Глигорије обрече све и срдечно се растане од своје жене.

Кад је био већ у вагону, примети уза се дечка од једно десет година, и, знајући своју слабост, замоли га, да му прибележи све штације. Овај се радо прими своје задаће и уживао је у томе, што неко има поверења у њему; Глигорије пак заспи.

Кад су стигли у Пешту, и кад је Глигорија кондуктор једва пробудио, предаде му дечко поноситим лицем хартију, на којој беше написао штације. Глигорије, мало бунован, узме хартију, захвали се дечку и оде. У Пешти није имао каде, да прегледа, шта је у хартији и тако, после два дана, седе опет на железницу да пође кући. Чим је сео, сети се шта је обрекао својој жени и стаде тражити ону хартију. Међутим, док је тражио, крене се влак, а брат Глигорије заспи, као од мајке окупан.

Код куће га дочека жена и заштите одмах сведоџбу његове пажње. Глигорије се само насмеши, стаде мало по деповима чепкати и изнесе хартију ону, те је сигурним смешењем преда својој женици. Ова чим је отвори и погледа у њу, почне се грохотом смејати, Глигорије гледаше у њу, па онда у хартију и тресне затим руком о колени; на хартији беше у подужим редовима ово написано: „Für Herrn“, „Für Frauen“, а кад кад: „Uraknak“, „Nöknek“, — — — вагон, где беху Глигорије и дечко, стајао је на станици свагда тако, да је вечно видео само споменуте натписе и никако друге.

Глигорије мораде признати, како је то било и од оног дана није га жена никад више молила, да јој шта прича о — лепом пределу.

К. Р.

Ћ а в о и ж е н а.

ПО Ј. АРАЉУ, —

Превео — бр. —

I.

Зла је жена Јутка. Бог једини знаде
Колко баћа Прока трпити имаде.
Бесна је ко ђаво, а ко змија љута,
Од јутра до мрака Прока грдње гута,
Па и сан му често од ње миран није:
Час му хоће ногом ребро да пробије,
Час му чупа косу, час му гребе лице —
Грди га и у сну — но ту нехотице.

Ал' хотице, Боже, што га ружи млада
Прока веће незна како да се влада.
Седне л' ? није добро; устане ли? ни то,
А добар је Прока, као чисто жито.
Миран као јање, увек љубак, мио,
Ни мушици ваља неби нахудио.
Хеј! али га Јутка баш и зато ружи —
Од сто дужи њива, језик јој је дужи.

Ал' зло једно ако траје свеједнако
И најпосле човек огула полако —
Но лукава Јутка и ту си помаже:
Никад она дванут то исто не каже;
Него увек мења и дела и речи
У новију чорбу грдња их дробећи:
Час их биберише, час их реном кити,
Другдаш ће их опет љуто запаприти.
Жељна: сваке згоде, да руга убоде,
Да жаока једа на дно срца оде.
Па ко онај бака из приповедака
Коме није било равнога јунака
Што ј' препливо трипут Оперенцију целу,
А тице се гвезде на брку му белу. —
Ко што је том баки срамота да гуди,
Ко што гуде други и поштени људи:
Него сваког пута циврастије лаје.
Друкче на ште срце, друкче сит када је —
Е тако и Јутка, свакога тренутка
Своме драгом госи пове грдње нутка;
На пијаци с' није дванут једним кледа
Од како је нана на свет ју донела.

Ал' тророги језик и отупи када
Те ко пређе љуто не мож' да убада.
Тад, у страху да јој нису оштре псовке
Читав месец ћути лево ребро Проке.
Бива тада, брајко, чуда свакојака,
Руши, криши, луна, што јој падне шака;
Све се испремеће, све пребија тлаци,
Прока јадаћ ћути не сме се ни маћи.
Ту се прозор луна; ту стол губи ноге;
Распадају с' лонци и шерпење млоге;
Леп се одваљује: врата се изхере; —
Са дворишта беже и мачке и кере —
Лопата у руци и сама јој пуца;
Биће посла Циги док јој нову скуца.

(Наставиће се.)

Т у т а и Ф у р а.

Т. Море Футо јеси ли читао да су и браћа Бушевци
издали проглас?

Ф. Какав проглас? Ваља не на Турчина

Т. Није него на саме себе. Кличу и вичу: „живио
гр. Андраш и Кол. Тиса.“

Ф. Е гле, е гле. Дакле су и Словени задовољени, са
толиком дот. господџе.

Т. Јест, само кад ти Словени не би носили корен за
буну већ у самом имену.

Како ко пословице употребљује.

„Никакав одговор — и то је одговор“: чуо је мали Ђокица од свога оца, пак брзо отрчи матери и запита је: сме-ли узети из кутије грумен шећера; а пошто му мати на то ништа не одговори, Ђокица оде и узме — два грумена.

„Батина има два краја“: помислио у себи Тоша Кавгаџић кад је пошао на вашар, па узме сикуру и оцече својој батини један крај.

„Боље пона везати нег се с њим натезати“: помислио је министар просвете, кад је послао поп Б—и 100 фр. потпоре.

„Лепота је за време“: помислио је у себи дијурниста Моја, кад је испросио удовицу од 40 година, која није била лепа — (ал је имала новаца.)

„Буд оде јуне нек иде и уже“: помислио је пропалица Васа кад је метуо на кеца и последњи сексер, за који је мислио већ купити уже, да се обеси.

„Све излишно јест нездраво“: тако је мудровао адвокат Двокатић, кад је редуцирао своме преписачу месечну плату са двадесет на петнајст форината.

„Свака сила за времена а невоља редом иде“: тако је честитао један шаливчина своме пријатељу, кад је чуо да се оженио.

„Покорну главу сабља не сече“: тако је рекао један Бошњак кад је видео калуђера обешеног.
(Може се и продужити.)

Н а т п и с и.

I.

Назови слободњак.

Љуљко Модич као лептир

Слободу облеће.

— Он гине за њоме,

Али за њу неће.

II.

Веgetаријанство у Босни.

Од када сте ви Бошњаци

Веgetаријанци?

Кад сте то научили? —

Питао их неко.

— „Кад смо били у гостима,

Тамо код вас преко.“

III.

Пословица.

„Реци попу поп!

Реци бобу боб!“

— Савети су врло красни.

Ал у пракси ништ' не хасни.

IV.

Сатиричар.

Зашт' је само у вече

Сатиричан Моца?

— Јер код њега боцкање

Долази од боца.

V.

Женске.

(По Логау-у.)

Кад их цмокнеш у руку

Оне те изгрде.

— Ја верујем да се на то

Њина уста срде.

3.

П р е в о д.

Сима Парнасовић је песник, и као такав, Бог би га знао како, дошао је до једне петорке бермета. Он га је у своје одишевљењу назвао „Нектаром,“ и већ му је под тим насловом и оду свевао. Једно јутро, хајд он, као редовно, у комору, кад тамо комшија Шваба наклонио се на Нектар, па није да суче ко што се суче, већ мислиш, ево ће буре ископати.

— Шта ти ту радиш, море Штефика? — кликну у-пропашћени стихотворац.

— Превађам ваше „Нектар“ на немачки
mein lieber Herr Dichter. ©

„Правила за кибице.“

§ 1. Пошто већином безпосличари и траљави играчи „кибицују,“ то се на „кибицовање“ не може употребити закон о слободи заната.

§ 2. Као „кибиц“ сматра са онај, који се, без свог трошка при игри разгреје — било сад игра ма каква.

§ 3. „Кибиц“ сме бити само онај, који може посведочити, да нема ништа више да изгуби.

§ 4. Они „кибици“, који умеју читати и писати, и које играчи позову, да им при игрању бележе, принадлеже вишем чину, и добију од „преферанцког-друштва“ знак — морају пак платити 50 нов.

§ 5. „Кибици“ морају бити пристојно обучени. При обављању њихове дужности, не смеју пушити смрдљив дуван или аустријске цигаре испод 4. нов.

§ 6. „Кибиц“ мора пазити и — ћутати, што више види, тим мање сме говорити. При игрању мора се постарати, да буде увек ватре, мора свом играчу нудити цигаре, дувана, а боме и пића. Дужан је, да има узасе свагда пу-ну чашу, да је играч у забуни испити може. Падне ли која карта на земљу, мора је подићи и очистити.

§ 7. Примети ли „кибиц“, да ко вара, то има званично да се накашље, да остале у позори. Они „кибици“, који имају кашаљ и кихавицу, не смеју за време своје болести „кибицовати.“

§ 8. Ако играчи у расејаности забораве, да плате „цех“ то морају „кибици“ платити само новце за карте.

§ 9. Заборави ли се који „кибиц“ и да је ком играчу добар или хрђав савет, то мора бити, кажњен — за добар савет мора платити „картенгелд“ — за хрђав га још ван келнер избади у авлију.

Задруга кибица „Вивак“.

† Један научен, али телом омален човек споречка се једном са неким горостасним празноглавићем.

— Ако не ућутите, таки ћу вас стрпати у мој џеп! попрети му дугајлија празноглавић.

— А зашто баш у џеп? боље стрпајте ме у вашу главу, ту има више празна места! — Одговори му мали домишљан.

А. Јесте ли чули, ви сте баш лакомислен човек, трчите за сваком женском.

Б. Молим, томе нисам ја крив, него оне. Нека стану, па онда нећу трчати за њима.

Два Јевреја шетали се изван вароши, па су тако прошли и поред вешала.

— Шта велиш, Шмиле, да је сваки обешен, који је то заслужио, — шта би ти онда радио.

— Шта би радио? Ја би се онда сам самцит данас овуда шетао.

Гост. Ја то месо не могу јести, та то већ паши.
Бирташ. А како сте га јели пре 8 дана, па сте га још хвалили.

Гост. Онда је било добро.

Бирташ. Е па то је то исто месо.

Чистио слуга собу свога господара и под столом нађе једну банку форинтачу, коју тако однесе своме господару, а овај му банку поклони, рекавши: „Задржи је за награду твога поштења!“ — После неколико дана фали истом господару једна петица, и мислећи да је можда из џепа истресао, запита слугу да је није можда нашао? — Нашао сам је господару, одговори слуга. — Но па ди је? продера се господар. — Па задржао сам је себи, као награду мога поштења.

✕ Питали Молијера како је то да закони у многим земљама допуштају, да може краљ и од 14 година на престо ступити, а оженити му се не даду пре осамнајесте године. — Па то је са свим природно, одговори Молијер, — јер је лакше управљати једном државом него једном женом.

„Стармали“ излази 10. и 25. дана у сваком месецу.

Годишња је цена 4 фор. За Јуни, Јули, Август и Септембар 1 ф. 34 новч. — а до краја ове године 2 ф. 34 новч.

За Србију: Годишње 10 динара, на четири месеца 18 гроша, а до краја ове године 31 грош царшијски.

† А. Би ли могао с вама на само једну реч проговорити.

Б. А је-ли та реч: новац?

А. Није.

Б. Е онда можемо.

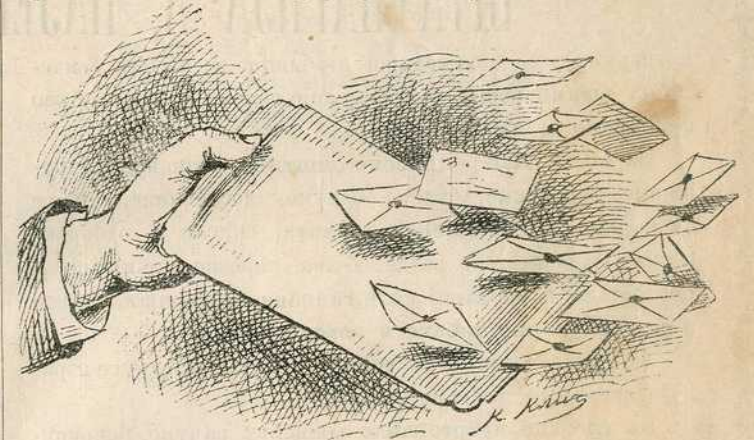
† Пред божић јави надзорник госпођи бароници да већ има на Дунаву фришка леда, и запита је шта да се ради са оним старим, који им је преостао у леденици? — Милостива се мало промисли па онда рече: тај стари лед можете сада раздати сиромасима, они јадни и тако га нису имали преко целог лета.

Нове књиге.

(У овој рубрици навешћујемо сваку нову књигу или музикалије, која се уредништву у тој цели припошље.)

Молска Мудровања, Новака Радонића. Књига прва. У Н. Саду штамарија Арсе Пајевића цена 80 новч.

Краљевић Марко, српска нар. певанија у 25 песама. Издања књижаре бр. Поповића у Н Саду. Штампано у Срп. нар. задр. штамарији у Н Саду. Цена 50 новч.

Више претплатника. Ни брига вас није. Жинор Лаци није свакидашњи: али фалити неће.

Многима остајемо овога, можда још и идућега броја одговором дужни. Накнадиће се кад са уредник с пута врати.

Г. Ђ. Јеврићу, ђакону Темшвар — Примили смо од Вас послатих 40 ф 20 новч. за Ваше претплатнике, и лист свима уредно шаљемо. Хвала на пријатељском заузимању.

Г. Аћиму Радошевићу. Вуковар. — Од наше стране лист се свакоме најуредније шаље, а жао нам је да покрај свега тога неки га не добијају редовно. Томе су и омет криве оне муктације, што на туђ рачун бадава лист читају. Ми ћемо и на даље сваком уредно лист слати. Пријатељско поздравље.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шаље на адресу Др. Јов. Јовановића у Каменицу (Kamenitz per Peterwarden). Предплату пак и огласе, ваља слати на штамарију А. Пајевића у Нови Сад. (Neusatz.)

Цена је огласима 5 новч. од врсте. једне

К њ и ж е в н е в е с т и.

Сад је баш изишла из штампе и препоручује се

МЛАДА КАТАВАЏА

Бодержаца из свѣт

церковное пѣніе воскресное, и њныа
разныа пѣсны дѣховныа, пѣваемыа
во кѣсѣ годѣ,

ИЗ СВАТЫХЪ ЦЕРКОВНЫХЪ КНИГЪ

бывшыхъ чченіковъ своихъ, ѡкоже и всѣмъ цер-
ковнаго пѣніа любителямъ ччредназ

ІСАННЪ ПОПОВИЧЪ,

Пароухъ во св. кр. градѣ Ново-Саду.

Књига је ова удешена по црквеним и школским про-
писима за омладину школску, а цена јој је само 20 новч.
Ко на више комада поручи, рачуна му се комад по 15 новч
Наручбине ваља упућивати накладној штампарији
А. Пајевића у Новом Саду.

РЕД ПЛОВИДБЕ

ПУТНИЧКИХ ПАРОВРОДА.

Из Н. Сада од 6. Августа до даље наредбе.

У Земун: сваки дан у пола 5 сати по подне
(изузимајући недељу).

У Земун и Оршаву: понедељником средом и
суботом у пола 5 сати по подне.

У Пешту: сваки дан у пола 11 сати пре под-
не (изузимајући уторник). **Оправништво.**

РЕД ПЛОВИДБЕ МЕСТНОГ ПАРОВРОДА

између Каменице и Новог Сада,

од 7. (19.) априла почињући:

Из Каменице у јутру у 5 и 9 сахата. — По подне у 1,
2½ и 7 сахата

Из Новог Сада у јутру у 7 и 11 сахата. — По подне у
2, 3 и 3 сахата.

Часнек, управитељ.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

препоручује се поштованој публици за израду свико-
ликих штампарских послова, које обавља угледно, брзо
и јефтино, а израђује:

За политичке и црквене општине: записнике, окру-
жнице, веровнице, судске одлуке, доставнице, књиге
од најмањих до највећих формата, судске и одборске
позиве, извештаје и разне објаве, порезне књжице и
цео остали канцеларијски штампани материјал — као
и матрикуларне табакe и изводе из њих;

За новчане заводе и уопште све јавне задруге изра-
ђује свеколике тискарије;

За трговце и трговачке одношаје: рачуне, ценовни-
ке, писма, подвозне листове, објаве, извештаје, обве-
знице, наслове на писмима и ковертама и све остале тиска-
рије на свима језицима, у разним приликама;

За поједине књижевнике, издаваоце, и књижевна
друштва на свима књижевним језицима израђује:

**Дела, листове, повремене списе, и све умне
производе,**

а на захтевање радо шаље и на страну предрачује у
свима штампарским пословима, уз које прилаже и хар-
тију ради штампања на углед.

Стан штампарије налази се у кући госпо-
ђе Марије Трандачил, на главној пијаци где је и књи-
жара Браће М. Поповића.

продаје са свога стоваришта ове књиге:

Буквар за српске основне школе	20 нов.
Упутство уз буквар за основне школе — —	10 нов.
„Здравље и напредак наше деце“, за народ написао Милаш Јовановић Батуг — — —	60 нов.
О дифтиритичној вратобољи, за српске матере написао др. И. Огњановић — — — — —	20 нов.
Одабране народне песме за учење на изуост у ери. основним школама — — — — —	10 нов.
Дисциплинарна правила за учитеље српских основних школа — — — — —	10 нов.
Индустрија и њени чиниоци у Србији, написао Драгутин С. Милутиновић — — — — —	20 нов.
Мала библиотека свеска I. — — — — —	10 „
„ „ „ II. — — — — —	10 „
„ „ „ III. „Новина“ I. — — — — —	60 „
„ „ „ IV. „Новина“ II. — — — — —	80 „

„Илустрована ратна Хроника“, седам свезака,

29 табакa са 104 слике, у меком повезу 3 фор

„Исто у лепим тврдим корицама — — — — — 4 фор.

Очеви и деца, роман од Ивана Тургењева „ 60 „

Из природе, чланци за старо и младо — — — — — 20 „

Препродавци добијају 15—25 процената рабата, а код
неких од ових књига и 35 процената кад се поручи за
готов новац. Наручбине обављају се тачно и брзо.